Ч. 148. Середа 19 (6) липня 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Хто пре до революциї на Угорщині? — Події в Росиї і російско-японьска війна. — Із Скандинавщини. — З балканьского півострова.

Ще не маємо вісти, що ухвалив вчера екзекутивний комітет сполученої мадярскої опозициї і чи рішив ся дійстно проповідувати в краю революцию, але наколи-б она дійстно вибухла, то се було би вельми характеристичне для Угорщини, бо показала би, хто тут невдоволений і кому забаглось перевороту. Фактом нині єсть, що навіть сам Кошут, син колишнього революціонера, боїть ся революциї а бодай совістно єму доводити до неї. Пос. Етвеш, демократ, що вийшов з народу, остерігає перед революциєю. За то пруть до неї — маґнати, давні високі урядники, ексцеленциї і тайні радники цісарскі: ґр. Евген Зічі, тайний радник і бувший президент міністрів барон Банфі а до них прилучає ся ще ґр. Апонїи ну, й ґр. Андраші. Як бачимо, самі ґрафи і ексцеленциї зачинають робити революцию. А що на то нарід? Народів на Угорщині богато всіляких, але то темні маси і попри них або навіть і з ними можна богато зробити. Однак здаєсь бути певною річию, що до кровавої революциї не прийде; зато замість кровю треба буде колись грубо грішми заплатити за — примху маґнатів.

З Росиї надходять заєдно того рода вісти, котрі, коли би лиш в десятій части були правдиві, вказували би на то, що ся ще недавно могуча держава попала в такий розлад, котрий грозить її майже упадком а вже певно великим ослабленєм що найменше на яких двайцять пять або трийцять літ. Сими днями розійшла ся чутка з Царского села, що там грозить навіть палатова революция. Царска родина має бути дуже невдоволена з царя а головно цісарева-мати Марія Феодоровна напирає на то, щоби цар бодай на якийсь час усунув ся від веденя справ державних. Кажуть навіть, що не треба царя Николая богато до того намавляти, бо він сам сьвідомий того, що не доріс до своєї задачі і лиш хвилями відзиває ся в нїм рішучість і енерґія автократа. Палатова революция була би вже давно вибухла, як би лиш можна було знайти якого наслїдника. Кандидатів єсть богато, але між ними нема ані одного, котрий був би здібний заняти в теперішній хвили місце володітеля.

З Петербурга доносять, що в суботу викрито в самім осередку міста над Фонтанкою в домі коло міністерства комунікаций фабрику бомб. Коли поліция в ночи увійшла до підозріного льокалю, принято єї там вистрілами з револьверів і зранено одного офіцира від поліциї та якогось послугача. Арештовано якогось чоловіка, при котрім знайдено фальшивий пашпорт. В комнаті знайдено богато готових бомб, 16 кільоґрамів динаміту і множество відозв, взиваючих робітників, щоби дня 22 липня яко в піврічний день по кровавій події в Петербурзї демонстрували, кидали бомби на войско і на доказ симпатиї вивішували чорні хоругви.

З Лодзї доносять, що в дорозї звідтам до Зґержа у відділі козаків в силі 200 мужа зробив ся бунт; 60 козаків не хотїло їсти поданого їм обіду, кажучи, що злий. Они вислали свого товариша, якогось магометанина Алї Хасанова до рітмайстра з жалобою на злий харч, а рітмайстер застрілив Хасанова на місци. Тоді тих 60 козаків збунтували ся і аж при помочи піхоти удало ся їх всіх заковати в кайдани; їх відставлено опісля до крiпости в Івангородї.

Гамбурґскі „Neueste Nachrichten“ доносять з Петербурга, що там арештовано цїлий ряд високих урядників адміністрацийних за участь в руху революцийнім. — Ґр. Іґнатєв доносить

---

2)

Пригоди Доктора Гольмса.

Оповіданя тайного аґента.

(З англійского — Конана Доіле)

(Дальше).

Вікна тих трох комнат виходять на подвірє. Того страшного вечера пішов наш вітчим вчасно до своєї спальні; мимо того знали ми добре, що він не положив ся, бо моій сестрі докучав запах сильного індийского циґара, яке він любив курити. Она прийшла длятого до моєї комнати, щоби ще побалакати трохи зі мною о своїм весілю. Була одинайцята година, коли она знову вийшла від мене; при тім ще й пристанула в дверох та й оглянула ся.

— Скажи мені, Оленко, — спитала она — чи чула ти коли якийсь свист серед глухої ночи?

— Нї, нїколи не чула.

— А як ти гадаєш, чи ти би могла крізь сон свистати?

— Певно що нї; та чому ти то питаєш?

— Бо я в послїдних кількох ночах чула за кождий раз около третої години рано якийсь тихий але виразний свист. Я не сплю твердо, то й збудила ся від того. Звідки той свист походив, не можу сказати — може з сусідної комнати, може з подвіря. Я собі погадала, що треба тебе спитати, чи ти то також чула.

— Нї, я нїчого не чула. То може хтось з тої циганьскої сволочи свистав, що розсїла ся в долині на цоли.

— Дуже легко може бути, а все-таки менї дивно, що ти би того не чула, як би то з долини походило.

— Я, бачиш, сплю твердше як ти.

— Ну, то на всякий случай не має нїякого значіня — відповіла она усьміхаючись і замкнула двері за собою, а в кілька хвиль опісля чула я, як она на ключ двері замкнула.

— Чи Ви правильно на ніч замикали ся? — спитав Гольмс.

— Завсїгди.

— А то длячого?

— Менї здає ся, що я вже згадувала, що наш вітчим мав самицю тиґра і павіяна; ми длятого не чули ся безпечні, коли наші двері не були на ключ замкнені.

— То правда. Розповідайте, прошу, дальше.

— Я не могла тої ночи ані ока зажмурити. Якесь прочуте грозячого нещастя не давало менї спокою. Ви пригадуєте собі, що я і моя сестра були близнятами а то преці знаєте, яка делїкатна звязь сполучає оба єства, що так тїсно звязані з собою. Ніч була бурлива. На дворі вив вихор, а дощ лопотів у віконниці. Нараз серед тої бурі роздав ся якийсь дикий крик трівоги, як би якийсь голос жіночий. Я пізнала, що то голос моєї сестри. Я вискочила чим борше з постелї, накинула шаль на себе і вибігла на коритар. Підчас коли я отворила свої двері, здавало ся менї, як би я зачула якийсь тихий свист, такий, як менї єго описувала сестра, а в кілька хвиль опісля якийсь бреньків, мов би упав якийсь тяжкий металевий предмет. Двері від комнати моєї сестри були вже отворені і обертали ся поволи на своїх завісах. Я аж задеревіла зі страху і ждала тої хвилї, коли вийде моя сестра, аж она показала ся в сьвітлї лямпи на коритарі, блїда як смерть зі страху, витягнула руки як би шукала якоїсь помочи і хитала ся цїлим тїлом так як би була пяна. Я прибігла до неї і обняла єї, але якраз в тій хвили ноги під нею, видко, увяли і она впала на землю. Єї вхопили якісь страшні корчі та почали нею кидати і крутити в страшнім болю та викручувати руки і ноги. Я гадала спершу, що она мене не пізнала, але коли я до неї нахилила ся, крикнула она нараз таким голосом, що я нїколи єго не забуду, та вимовила уривано і невиразно отсї слова: „О, мій Боже! Оленко! То була... бинда!... цятькована бинда...!“ Хотїла ще щось більше говорити, при чім показувала в ту сторону як спальня нашого вітчима, але корчі вхопили єї знову і слова застигли їй на устах. Я хотїла якраз закликати нашого вітчима і почала голосно кричати, коли він вже бігцем пустив ся до мене. Заким він побачив мою сестру, она стратила вже була притомність. Він ще дав їй напити ся коняку і казав закликати лїкаря на поміч, але то все нїчого не помагало, она ослабала щораз більше і померла не відзискавши вже притомности. То були обставини, серед котрих я стратила мою улюблену сестру.

— Але Ви через хвилю — перебив їй Гольмс — чули зовсїм виразно той свист і

в урядовім звіті, що в Одесі убито підчас послідних розрухів 1500 людий, а шкоди матерpermalink ріяльні обчисляє ся на 50 міліонів рублів.

Після вістий з Петербурґа виїде Вітте вже 19 с. м. до Парижа, відтак дня 26 с. м. попливе з Шербурґа до Вашінґтону. Pol. Corr. одержала кореспонденцию з Льондону, в котрій сказано, що іменованє Вітте'го повластником для веденя мирових переговорів викликало і в Японії дуже добре враженє; іменованє се уважають за зиск, що верховодячі круги в Росиї готові дійстно до мира. Францускі ґазети доносять, що Вітте на оногдашній авдиенциї у царя випросив собі то, щоби він підчас мирових переговорів міг безпосередно з царем зносити ся і не мусів ждати аж на посередництво всїляких канцелярий. Цар згодив ся на то, щоби він як свого часу намістник Алексіев в Манджуриї, був безпосередно сполучений телеґрафічним дротом з царскою канцелярию.

З Християнії заперечують чутку, мов би то Норвежці хотїли вибрати королем якогось даньского князя; они запросять на трон одного з князів родини Бернадотів і аж колиби той не приняв, оглянуть ся они за иньшим. Так само заперечують чутку, мов би Норвеґія зброїла ся до війни з Швециєю.

Pol. Cor. заперечує рішучо чутку о маючім небавком наступити проголошеню Болгариї королївством. Кн. Фердинанд перебуває тепер на курациї в Марієнбаді і навіть не означив реченця свого повороту, отже вже сам сей факт можна уважати за доказ безосновности розпущеної чутки.

Новинки.

Львів, дня 18 липня 1905.

— **Іменованя.** П. Міністер торговлї надав старшим контрольорам почтовим: Антону Престашевскому і Каролеви Пахінґерови у Львові та Онуфрию Дяковичеви в Станиславові посади старших управителїв почтових у Львові. — П. Намістник іменував ад'юнкта галицкої прокураториї скарбу, дра Стефана Желехівского комісарем повітовим при галицких властях полїтичних.

— **Печатанє сьв. Письма в перекладі на україньску мову** наступить вже в найблизшій будучности. Переклад зладив Морачевский і его рукопись по приказу сьв. синода передано до перегляду одному із епископів, з роду Малоросови, під якого президиєю утворено також окрему комісию задля сеї справи, зложену з кількох компетентних осіб. Тота комісия приступила вже до порівнаня україньского перекладу з грецким, латиньским, славяньским і другими текстами і до сеї хвилї справила остаточно переклад Євангелия сьв. Маттея. По всякій імовірности цїлий переклад буде переглянений до кінця лїта. Після розпорядженя синода справлені тексти передають ся сейчас до печатаня в синодальну друкарню, при чім україньский текст буде печатати ся рівнобіжно з текстом церковно-славяньским.

— **Відозва** від Видїлу тов. „Вакацийних Осель“ у Львові. Позаяк в сім роцї зголосило ся двайцять і кілька дївчат на оселю до Милованя, а Товариство не має вже ніяких фондів, бо зібрані гроші видало на закупно інвентаря, звертає ся видїл до Русинів, приятелів бідної молодїжи, щоби присилали як найбільше жертв на руки п. Ольги Барвіньскої, ул. Собіщина ч. 5, які призначить ся на удержанє дївчат через вакациї в сім роцї. Дївчата виїзджають в суботу рано, се есть дня 22-го с. м.

† **О. Теофиль Павликов,** почетний крилошанин і радник Митрополичої консисториї, член комісиї завідуючої вдовичо-сирітским фондом, бувший член ц. к. Ради шкільної окружної для міста Львова, член „Народного Дому“ у Львові і парох при церкві Успения П. Д. Б. у Львові, помер вчера о 5-ій год. по полудни в 84-ім роцї житя а 59-ім сьвященьства. Покійник грав колись між галицкими Русинами, іменно же в пятьдесяти і шісдесяти роках минувшого столїтя визначну ролю полїтичну і був послом до Ради державної. Донька покійника займала свого часу визначне становище яко оперова сьпівачка польского театру у Львові. Похорон відбуде ся в четвер о 8-ій годинї рано з волоскої церкви на Личаківске кладовище.

— **Осторога перед Бразилїєю.** Австро-угорский консулят в Ріо де Жанейро оголошує, що до Парани приїздить з Галичини много осіб переважно з кругів учительских, студентів університету, інжинерів і т. д. та кажуть, що поїхали за намовою якогось Каміньского, котрий обіцював їм поміч бразилїйского правительства. Консулят остерігає проте всїх перед виїздом до Бразилїї, бо тамошнє правительство не дає ніякої матеріяльної помочи, а того рода еміґранти стають ся опісля лиш тягаром для консуляту. В Бразилїї може лиш той знайти заробок, що має на стілько гроший, щоби заплатити собі дорогу і удержати ся довший час в Бразилїї, заким знайде щось відповідного для себе.

— **Руска ґімназия у Львові** мала в послїднім роцї — як то довідуємо ся із звіту виданого дирекциєю за шкільний рік 1904/5 — не менше лиш 19 відділів, з чого І. кляса мала 4, II. і III. по 3, V. кл. 1, а прочі кляси по два відділи. Найчисленнїйший був відділ в) І. кляси; мав 70(!) учеників, але до кінця року лишило ся з них 53 учеників. Всїх учеників було з початком року 928, а при кінци другого курсу остало 795. При клясифікациї одержало: 86 учеників першу клясу з відзначенем, 607 першу, 34 другу, 21 трету, 43 поправку, а 4 ученики мають зложити доповняючий іспит. Процент всїх перепавших учеників виносить 12.8%. Ноти з обичаїв загалу учеників добрі, а ноти з пильности рівноважать ся з загальним поступом. Оплату шкільну платило в І. півроцї 152, а в II. півроцї 193 учеників. Стипендиї побирало 17 учеників в загальній квотї 3.221 К. Вік учеників сягав від 11 лїт до 26. Всї ученики були рускої народности, що до релїґії всї гр.-кат. з виїмкою 6-ох, котрі були гр.-правосл. віроісповіданя. В ґімназиї було найбільше селяньских синів — 432, потім 160 синів сьвященичих, 49 синів учителїв народних і т. д. Після місця побуту родичів було учеників: 110 зі Львова, 129 з львівского повіта, потім найбільше було

металевий бренькіт? Могли би Ви на то присягнути?

То само питав мене й судия слїдчий підчас слїдства. Я маю зовсїм певно таке враженє, як би я чула і свист і бренькіт, але остаточно може й так бути, що то менї причуло ся підчас шуму бурі, в наслїдок котрої аж цїла хата ходила.

— Чи Ваша сестра була одягнена?

— Нї, она була лиш в білю. В правій руцї держала кусник недопаленої сьвічки а в лївій коробку з сїрничками.

— А з того виходить, що она сьвітила сьвічку і розглядала ся, коли єї взяв страх. То важна річ. А що вислїдив коронер?

— Він розбирав сю справу дуже старанно, бо поступованє нашого вітчима впадало всїм в очи і було звістне в цїлім окрузї; але він не міг вислїдити ніякої причини смерти. Я була сьвідком на то, що двері були із середини замкнені а вікна були зачинені старомодними віконницями і заложені широкими зелїзними штабами, котрі закладали ся що ночи. Оглядали дуже старанно стіни, але они були всюди зовсїм цїлі і міцні а так само й поміст був зовсїм ненарушений. Комин, що правда, есть широкий, але закратований чотирома міцними, зелїзними штабами. Та й знадворку не видко було ніякого слїду, щоби хтось хотїв силою добути ся.

— А отруя — як з тою має ся річ?

— Лїкарі під сим взглядом розслїджували труппа, але також без ніякого успіху.

— А Ви як гадаєте, що могло би бути причиною сего случаю смерти?

— Я гадаю, що моя сестра померла лиш від якогось потрясеня нервів внаслїдок переструху, хоч о причинї того страху не маю нї найменшого понятя.

— Чи під ту пору були цигани на полях коло дому.

— Були; там все якісь перебувають.

— Так, так; а як гадаєте, що могла Ваша сестра мати на думцї, коли говорила про якусь „цяткованую бинду“ або може про „цятковану банду?“

— Менї часом здавало ся, як би она так говорила лиш з якоїсь горячки; а відтак могло би й так бути, що она мала на думцї якусь банду людий, може як-раз тих циганів на полях в долинї. Може наконець і то бути, що причину до тої назви подали їй цятковані хустки, які богато циганок носить на голові.

Гольмс покивав на то головою, як коли-б то єго зовсїм вдоволяло. — Дивна історія та й не годен їй дійти кінця — сказав він — прошу, розповідайтеж дальше.

Два роки минуло від тої пори а моє житє стало тимчасом самотнїйше, як було доси. Але місяць тому назад мій любий давний знакомий Пирсі Армітедж зробив менї ту честь, що просив мене о руку. Мій вітчим не був тому противний і наше вінчанє має відбути ся ще сеї весни. Аж ось перед двома днями розпочала ся направа західного крила будинку і при тім пробили стїну моєї спальнї і я длятого мусїла перенести ся до тої комнати, де померла моя сестра а навіть мою постіль треба було так поставити, де єї стояла. Подумайтеж собі тепер, який мене взяв страх, коли я послїдної ночи, як-раз в тій хвили, коли я ще не спала і думала о єї страшній судьбі, зачула нараз серед нічної тишини тихий свист, що віщував їй смерть. Я схопила ся і засьвітила лямпу, але не могла нічого відкрити в комнаті. Я була за надто роздразнена, щоби лягати знову спати, отже я убрала ся і скоро лиш зачало свитати, висунула ся тихцем з хати, казала собі в гостинници під короною, що напроти нас, запрягти конї до воза і поїхала до Ледергід, а звідтам приїхала нинї сюди умисно в сїй цїли, щоби Вас вишукати і попросити Вас о раду.

— То ви добре зробили — сказав на то Гольмс. — Але чи Ви менї дійстно все розповіли?

— А вжеж що все.

— Ой нї, панно Райльот. Ви щадите свого вітчима.

— Чому? Що Ви хочете тим сказати?

У відповіди на то відхилив він мереживий маншет, що заслонював руку оповідаючої повисше долонї.

На єї білій руцї показало ся пять синих знаків, походячих очевидно від сильного натисненя пяти пальцями.

— Хтось Вас сїпав — сказав Гольмс.

Она почервонїла ся цїла і закрила руку. — Він лютий чоловічиско — сказала она — і може сам не знає, яка у него сила.

Настала довга мовчанка, підчас котрої Гольмс підперши ся рукою, споглядав на палахкотючий огонь в печи. — То дійстно дуже загадочна справа — відозвав ся він наконець. — Менї би треба випитати Вас ще про тисячі подробиць, заким би я міг рішити ся, що робити; але нам не треба тратити часу. Коли би ми нинї поїхали до Сток Моран, чи могли би ми оглянути комнати, о котрих говоримо, без відомости Вашого вітчима?

— Він случайно говорив, що має в якійсь важній справі сюди приїхати. Може бути, що він побуде тут і цїлий день а тоді могли би Ви зовсїм спокійно оглядати. Ми, що правда, маємо тепер господиню, але она й стара й не конче мудра, отже можна би єї легко куди на хвильку вислати.

— Дуже добре. А ти, Ватзоне, не маєш нїчого против такої прогульки?

— Анї трошки.

— То ми оба зараз там приїдемо. А Ви самі що тепер зробите?

— Я хотїла би ще залагодити деякі орудки, коли вже сюди приїхала. Але поїздом, що відходить о дванайцятій годинї, поїду назад домів, так що мене там ще в пору застанете.

з равского пов. 62. з каменецкого 60, з перемишляньского 37, бобрецкого 30 і т. д. В звіті поміщена також дуже цінна розвідка учит. Івана Боберского яко друга часть збірки „Ґри і забави рухові“ під заголовком „Цілянки“, в котрій містить ся 18 найкрасших гор, при котрих уживає ся мяча. П. Боберский єсть у нас першим, що на сім поли трудить ся пером, а треба признати, що з великим знанєм не лиш самого предмету, але й слова. В тім велика єго заслуга і за се належить ся єму повне признанє.

— **Пригода на зелїзници.** До поспішного поїзду, що їхав оногди з Черновець до Львова, всїв на стациї в Коломиї п. Тадей Розборский. Нараз за Станиславовом зробило ся єму не добре, а другі пасажири при помочи кондуктора стали єго ратувати і зателєграфували до Ходорова, щоби там на двірци ждав доктор. В Ходорові подав єму лїкар поміч, лишив якісь каплї і порішив, що недужий може їхати дальше. Тимчасом п. Р. в пів години опісля погіршило ся так, що єму спаралїжувало цїлий лївий бік. З дороги зателєграфовано до львівскої стациї ратункової по віз, а той відвіз тяжко занедужавшого до єго приватного мешканя.

— **Переполох на відпусті.** Минувшої недїлї підпалив хтось, здаєсь, злодїї підчас відпусту в Кохавинї будинок, де ночували богомольцї. На крик: „Горить!“ настав серед богомольцїв — а ночувало їх там кількасот — страшенний переполох і кождий ратував ся, як міг, а многі вискакували на землю з першого поверха а навіть і з пода на землю, не зважаючи на то, що можуть поломити собі кости або навіть і забити ся. Внаслїдок того кільканайцять осіб потовкло ся тяжко а студент ґімназияльний Рудка скачучи впав на баґнет переходячого як-раз жандарма і пробив ся та в кілька годин опісля помер.

— **Поученє о скаженести.** В виду того, що у Львові і в сусїдних громадах появили ся случаї скаженести у псів, видав міский фізикат обширне поученє о тій хоробі і казав єго порозліплювати на улицях міста. Се поученє так важне і потрібне, що повинні з ним познакомити ся як найширші круги нашої суспільности в цїлім краю. В поученю каже ся: З проявів скаженести у пса суть слїдуючі найважнїйші: Пси найчастїйше вже в початках хороби тратять апетит, стають понурі, воркітливі, часто незвичайно злістні а при тім байдужні і не хотять слухати; криють ся по кутах а відтак втїкають з дому, але нераз по кількох годинах вертають назад добровільно. Такі початкові прояви хороби тревають звичайно кілька днів, відтак перестають пси зовсїм їсти а за то гризуть охотно і поликають предмети неїдомі, як: солому, дерево і т. п. Тоді проявляє ся у них також охота до кусаня: они кидають ся на иньші зьвірята, відтак на незнакомих людий і на власного пана. В дальшім ходї хороби виступає пораженє мязів щокових, в наслїдок чого долїшна щока звисає і пес не замикає писка. Тоді пес точить також піну з писка. Скажений пес може пити воду і иньші плини. По кількох днях від часу, як показали ся перші прояви хороби, показує ся у пса ослабленє в крижах: пес зачинає хитати ся на задних ногах, а відтак гине серед проявів повного пораженя. Майже завсїгди виступає у скаженого пса зміна голосу в гавканю: голос стає нечистий, хрипливий а гавканє буває подібне до витя через то, що пес не гавкає як звичайно голосом остро урваним, але видержує довго один тон і кінчить єго грубим звуком. Пси хорі на скаженість худнуть дуже борзо.

— **Нещасливі пригоди.** В Комарниках підчас бурі минувшого тиждня вдарив грім в хату Андрія Комарницкого і тяжко єго поразив. — В Уличнім дрогобицкого повіта перетинав трач Кость Кахнович на руптовану кльоц а той нагло усунув ся і так привалив Кахновича, що той на місци погиб.

Телеґрами.

Відень 18 липня. Wiener Ztg. оповіщує: Цїсар іменував професора ґімназиї в Ярославі Ігнатия Рихлїка директором тоїже ґімназиї.

Будапешт 18 липня. Екзекутивний комітет сполученої опозициї ухвалив в цїли зазначеня свого полїтичного становища оголосити подрібну заяву, котру уложить нинї окремий підкомітет.

Варшава 18 липня. Вчера около 10 год. рано вела піша патруля улицею Холодною 3 арештовані особи. Коли одна з них зачала втїкати, жовнїр стрілив з карабіна і забив случайно переходячого улицею Симона Ґлїкмана.

Петербург 18 липня. До служби войскової буде покликаних сего року 475.246 рекрутів.

Петербург 18 липня. В Москві викрито 40 тайних друкарень і сконфісковано 2000 револьверів.

Петербург 18 липня. (Петерб. Аґ. тел.) Правительство оголошує в „Правит. Вестн.“ комунїкат, в котрім між иньшим сказано: Росийских робітників варстатів зелїзничих в Тифлїсї числом около 1000 переслїдували аґітатори в містї вже від початку року. Дня 14 с. м. викрито замах на робітників, котрі не хотїли прилучити ся до революциї і ставили опір аґітаторам. Именно о 8 год. рано занедужало серед проявів затроєня 27 робітників по випитю приготовленого для них чаю. Десять з них померло небавком, а прочі суть поважно хорі і знаходять ся в шпитали. В чайнику знайдено опісля аршеник.

Петербург 18 липня. Ґен. Лїневич доносить 15 с. м.: Дня 14 с. м. виділи лоди торпедові в дорозї до американьского заливу (на заходї від Владивостока — *Ред.*) Кілька торпедовців прибуло до заливу Ольга.

Льондон 18 липня. Палата послів підчас дискусиї над законом о чужинцях предложила правительству внесенє, після котрого брак средств удержаня не повинен бути причиною невпусканя до Анґлїї тих чужинців, котрі з причин релїґійних або полїтичних хотять прибути до Анґлїї. Палата ухвалила се внесенє.

Льондон 18 липня. До Daily Telegr. доносять з Токіо: Серед Росиян в північній Кореї слїдно великий рух, з чого можна вносити, що они мають намір в значнїйшій силї зробити диверзию на полудне. Японьска армія в Кореї зближає ся до ріки Тумен.

— Зараз по полудни можете нас сподївати ся. Я й сам маю ще залагодити кілька малих справ. А може ще побудете трошки і поснїдаєте?

— Нї, мушу іти. Менї вже лекше на серци від того, що я Вам розповіла то, що мене пригнобляє. А тепер до звиданя: буду Вас ожидати нинї по полудни. — Сказавши то, насунула вельон на лице і вийшла з хати.

— Щож ти на то, Ватсоне? — спитав Гольмс, розперши ся в кріслї.

— То виглядає менї на якусь дуже неясну, несамовиту історию.

— То правда, що досить неясна і досить несамовита.

— А всеж-таки, коли, як тота дама каже, поміст і стїни суть зовсїм в порядку а крізь двері, вікна і комин не могло нїчого увійти, то єї сестра мусїла підчас своєї загадочної смерти бути без сумніву сама одна.

— Але що тодї з тим нічним свистом і з тими якимись дуже дивними словами умираючої?

— Того я вже не розберу в своїй голові.

— А менї здає ся, що можемо мати надію дійти кінця сій загадочній справі і єї вияснити, скоро возьмемо під розвагу той нічний свист, присутність циганьскої банди, з котрою старий доктор має якісь зносини і факт, що сей послїдний має очевидно найбільший інтерес в тім, щоби недопустити свою пасербицю до подружа, та коли додамо до того слова умираючої і той металевий звук, який чула панна Стонер, а котрий походив очевидно від закладаня тої зелїзної штаби, котрою закладають ся віконницї на ніч.

— А щож би тодї цигани мали робити?

— О тім не маю очевидно віякого понятя.

— Я гадаю, що против цїлого сего здогаду дасть ся богато сказати.

— Та я то й сам признаю; якраз длятого поїдемо ще нинї до Сток Моран. Мушу переконати ся, чи мій здогад єсть дїстно до нїчого або чи дадуть ся усунути противні сумніви. А то що до чорта такого?! — крикнув він нагло.

А то нараз розскочили ся двері від комнати і показав ся в них якийсь величезний хлописко в якімсь дивнім одїню, трохи нїби таким, як у інтелїґенциї, трохи як у селян. Той чоловік мав на собі високий чорний капелюх і сурдут з довгими полами, до того чоботи з холявами а в руках гойдав рушницю. Він був так великий, що головою досягав таки по правдї аж горішного одвірка, а такий грубий, що ледви вліз ся в двері. Своїм широким опаленим і дуже поморщеним та вкритим густо веснянками лицем, по котрім видко було всї злі пристрасти, обертав ся він то до мене, то до мого приятеля, а при тім єго позападані і жовто підбіглі очи, та єго довгий і тонкий ніс надавали єму вигляду якоїсь лютої, хижої старої птицї.

— Котрий з вас Гольмс? — спитав він.

— То я так називаю ся; але не маю приятности... — відповів спокійно мій приятель.

— Я доктор Ґрімсбі Райльот із Сток Моран.

— Ну, пане доктор — відповів Гольмс ввічливо — то просимо сїдати.

— То менї й не при думцї. Тут була моя пасербиця. Я ішов вслїд за нею. Що она Вам казала?

— На дворі трохи холодно як на теперішну пору! — відповів Гольмс.

— Що она Вам казала? — крикнув тамтой сердито.

— А мимо того, як кажуть, бриндушки вже позацвитали — говорив Гольмс зовсїм спокійно дальше.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Ц. к. уприв. галицкий акцийний

БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

у Львові.

Філії: в Кракові, Чернівцях, Терпополи. — **Експозитури:** в Станиславові, Підволочисках, Новоселици.

КОНТОРА ВИМІНИ

купує і продає всякі вартістні папери і монети по найдокладнійшім дневнім курсї, не числячи ніякої провізиї.

Біржеві замовленя

виконує ся під найприступнійшими услівями і уділяє ся всяких інформаций що-до певної і користної

вильокациї капіталів.

ВСЯКІ КУПОНИ

і вильосовані цінні папери виплачує ся без потрученя провізиї і коштів.

БЕЗПЛАТНЕ ПЕРЕГЛЯДАНЄ

чисел льосів і инших паперів підлягаючих льосованю.

ОБЕЗПЕЧЕНЄ ЛЬОСІВ

перед стратою з причини вильосованя.

Депозитовий відділ

приймає вкладки і виплачує задатки на біжучий рахунок, бере до переховання цінні папери і уділяє на них задатки.

Надто заведено на взір заграничних інституций так звані

Сховкові депозити

(Safe Deposits).

За доплатою 50 до 70 К річно депозитар одержує в сталевій панцирній касї сховок до виключного ужитку і під власним ключем, де **безпечно а дискретно** може переховати своє майно або важні документи. В тім напрямі почивив банк гіпотечний як найдальше ідучі зарядженя.

Приписи дотично сего рода депозитів можна одержати безплатно в депозитовім відділї.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. -- (Телефона ч. 527).